

РЕШЕНИЕ

№ 16088

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20221110110418 по описа за 2022 година

Фирма е предявило срещу С. К. С. установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 ЗЗД с искане да се признае за установено, че С. К. С. дължи на Фирма сумата от 2093 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, за периода от 16.01.2020 г. до 14.01.2021 г., ведно със законна лихва от 23.04.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 80.62 лв. за периода от 16.02.2020 г. до 14.01.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 23261/2021 г., по описа на СРС, 39 състав.

Ищецът твърди, че между страните е налице облигационно отношение, възникнало въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия на Фирма. Поддържа, че титуляр на партията е ответникът, като последният е потребител на ВиК услуги и че за процесния период са му доставени ВиК услуги, като купувачът не заплатил дължимата цена в тридесетдневен срок след датата на фактуриране на сумата, както и дължимото обезщетение за забава върху нея. Претендира разноски. Пред съда процесуалния представител страната не изпраща процесуален представител.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът, чрез особения си представител е подал отговор на исковата молба, в който оспорват предявените срещу него иски, като неоснователни. Оспорва наличието на облигационно правоотношение между страните. Оспорва претенцията като недоказана, както и нейният размер. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата молба и претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са установителни искиове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за дължимост на суми начислени на ответника като стойност на получени ВиК услуги на процесния адрес.

По иска предявен по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ в тежест на ищеца е да установи, че ответникът е потребител на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза на претендираните суми. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания. По иска предявен по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

По делото е представено писмо с изх. № *****3 г. от Столична община, дирекция „Общински приходи“, отдел ОП към което е приложена данъчна декларация по чл. 14 от ЗМСМА за облагане с данък върху недвижим имот подадена от В.С.К. за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, в която е посочено, че същата се явява собственик на ¼ ид. ч. от процесния недвижим имот. В декларацията като съсобственик е посочен и С. К. С..

Представен е и нотариален акт за придобиване на недвижим имот по давност № ***** от 26.07.2010 г., том V, рег. № *****, дело ***** г., съгласно който С. К. С., С. С. К., В.С.К. и Т.Р.С. са признати за собственици на основание давност на по ¼ ид. ч. от следния недвижим имот, а именно: поземлен имот, находящ се в /административен адрес/5.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите ВиК са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. Предоставянето на В и К услуги на потребителите срещу заплащане се осъществява от В и К оператори, като в границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност – арг. чл. 1980, ал. 1 и ал. 2 ЗВ. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите ВиК се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него /тях/ лица и от съответния регулаторен орган. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник /чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата/. В настоящия случай е безспорно, че оператор на ВиК услуги на територията на гр. София е ищцовото дружество. В настоящият случай се установи, че през исковия период ответникът е имал качеството на потребител на ВиК услуги, тъй като е притежавал вещно право върху процесния имот /право на собственост/ през този период, което се установява от представения нотариален акт за придобиване на недвижим имот по давност № ***** от 26.07.2010 г., том V, рег. № *****, дело ***** г., от който е видно, че същият притежава ¼ ид. ч. от имота. Действително в така посочения нотариален акт ответникът е посочен и като самостоятелен собственик на сграда на два етажа, но доколкото липсват твърдения и доказателства, че предмет на претенцията е самостоятелната сграда, а не поземления имот в /административен адрес/, следва да се приеме, че именно поземления имот е предмет на настоящата претенция, от който ответника се легитимира като собственик на 1/4 ид. част.

Притежанието на вещно право върху част от имота обосновава извод за

наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК-услуги, обвързващо страните, по което ответникът- като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност. С оглед изложеното и при съобразяване на дадената в чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, дефиниция Софийски районен съд приема за доказано, че ответникът е потребител по отношение на 1/4 ид. част от имота на предоставяните от ищцовото дружество услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 1 ОУ, доставянето на питейна вода и/или пречистване и/или отвеждане на отпадъчни води се заплаща въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната мрежа, отчетено чрез монтираните водомери на сградните водопроводни отклонения. Отчитането на показанията на водомерите се извършва от служител на оператора на В и К услуги в присъствието на потребителя или на негов представител /чл. 21, ал. 4 ОУ/, като клаузата на чл. 22, ал. 1 ОУ регламентира задължението на потребителя да осигурява свободен и безопасен достъп на легитимните длъжностни лица на В и К оператора за извършване на отчети на индивидуалния водомер, монтиран в процесния имот, с оглед определяне на точното количество изразходвана питейна вода. В случай на неосигуряване на представител на потребителя отчетът се подписва от свидетел /чл. 21, ал. 4, изр. 2 ОУ/. При невъзможност за отчитане на водомера поради отсъствие на потребителя или негов представител и липсата на друга иницирана от потребителя уговорка за посещение на длъжностно лице в удобно и за двете страни време, се счита, че е налице отказ за осигуряване на достъп, който се удостоверява с протокол, подписан от длъжностното лице на оператора и от поне един свидетел /чл. 22, ал. 4 ОУ/. В този случай поради липса на възможност за извършване на реален отчет, операторът изчислява изразходваното количество питейна вода по реда на чл. 46 ОУ – по пропускателната способност на водопроводната инсталация непосредствено преди водомера при 6 часа потребление в денонощието и изтичане на водата със скорост 1м/с.

Съгласно чл. 39, ал. 5 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи по изключение се допуска за потребители, които нямат монтирани водомери на водопроводните отклонения и индивидуални водомери, месечното количество изразходвана, отведена и пречистена вода да се заплаща, както следва: 1. по 6 куб. м при топлофицирано жилище и по 5 куб. м - при нетоплофицирано жилище за всеки обитател; 3. по 0, 1 куб. м за всеки куб. м застроен обем сграда за сезонно ползване /вила, бунгало и др./, жилища и офиси, в които няма постоянен обитател; 4. по 0, 5 куб. м за всеки куб. м застроен обем на сграда - за сгради в строеж.

По делото е приета комплексна съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, която настоящият съдебен кредитира като компетентно изготвена, от която се установява, че процесният имот бил водоснабден, като ищецът е предоставял ВиК услуги до него, като количеството доставени ВиК услуги за исковия период е 1196.711 куб. м. Съгласно техническата част дължимите суми за предоставените услуги били на стойност 2093.00 лв., която била определена в съответствие с предоставените количества и утвърдени от КЕВР цени. От счетоводната част на приетата комплексна експертиза се установява, че размерът на непогасените задължения за процесния период възлизали на 2093.76 лв. за предоставени ВиК услуги и 80.62 лв. мораторна лихва начислена върху главницата. В случая видно от заключението в размера на така посочените суми са включени суми за предоставени ВиК услуги за периода от 17.12.2019 г. до 16.01.2020 г. на стойност 173.59 лв., съгласно заключението, който

период е извън процесния, а именно 16.01.2020 г. до 14.01.2021г., поради което така посочената сума не следва да се включва в общата стойност на предоставените ВиК услуги. С оглед на гореизложеното стойността на потребените ВиК услуги за периода от 16.01.2020 г. до 14.01.2021 г., възлиза на 1919.41 лв., доколкото ответникът е собственик на 1/4 ид. ч. от имота, същият ще следва да отговаря за сумата от 479.85 лв., в който размер предявения иск се явява основателен.

След като ответникът не е изпълнил точно в темпорално отношение своята насрещна парична престация по отношение на издадените фактури е изпаднал в забава и дължи обезщетение в размер на претендираната законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху главницата. В чл. 33, ал. 2 от Общите условия, одобрени от КЕВР с решение № ОУ-2/13.07.2016 г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30 дневен срок след датата на фактуриране, за който се отнася, поради което не е необходима последваща покана. С оглед на което настоящият състав намира, че претенцията по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД се явява основателна за сумата 17.50 лв. за периода от 16.02.2020 г. до 14.01.2021 г., която сума е изчислена по реда на чл. 162 от ГПК, поради което искът следва да бъде уважен.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 във вр. ал. 8 ГПК заявителят /ищец/ има право на направените от него разноски в двете производства, като ищецът претендира сумите от 90.25 лв. платена държавна такса в исковото производство, от която дължима се явява сумата от 43.47 лв., доколкото това е действителния размер на дължимата държавната такса, юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, което настоящият състав на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК определя в размер на 100 лв., 500 лв. депозити за вещи лица, сумата от 260 лв. депозит за особен представител, сумата от 43.47 лв. платена държавна такса в заповедното производство и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство, което настоящият състав на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК определя в размер на 50 лв. С оглед частичната основателност на исковите претенции на ищецът следва да му бъде присъдена сумата в размер на 228.11 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове от Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, срещу С. К. С., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/ по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че С. К. С. дължи на Фирма сумата от 479.85 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, за периода от 16.01.2020 г. до 14.01.2021 г., ведно със законна лихва от 23.04.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 17.50 лв. за периода от 16.02.2020 г.

до 14.01.2021 г, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 23261/2021 г., по описа на СРС, 39 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за сумата над уважения размер от 479.85 лв., до пълния претендиран размер от 2093 лв., представляваща стойност на доставени ВиК услуги, както и иска за мораторна лихва за сумата над уважения размер от 17.50 лв., до пълния претендиран размер от 80.62 лв.

ОСЪЖДА С. К. С., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, да заплати на Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 1 във вр. с ал. 8 от ГПК сумата от 228.11 лв. разноски в исковото и заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____